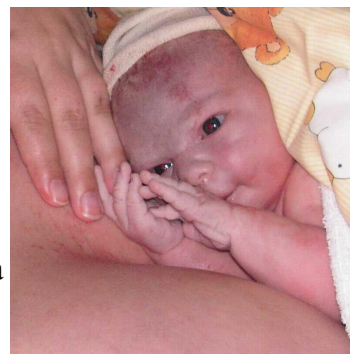

En Uforglemmelig Dag

Der trods alt endte lykkeligt

kl. ca. 04 vågner min kone med uregelmæssige veer.

kl. 06 vækker hun mig og spørger om jeg skulle noget vigtigt i dag, for jeg skal nok ikke regne med at komme på arbejde... Der gik lige et minuts tid før jeg forstod den.

Dette var mit clue til at løbe rundt om mig selv i knap en halv time. Min kone havde godt nok pakket en taske, men havde vi nu det hele? Hun er først sat til om en lille uge, er det skidt? Men jordmoderen truede med at babyen er over fire kg, så det er måske bare godt? Havde vi nu det hele i den taske? Var det den grå eller den sorte taske?

kl. 06.30 ringede vi til fødegangen, og fortalte at der var to til to et halvt minut mellem veerne og vandet var begyndt at gå. Jordmoderen sagde at vi var da velkomne til at kikke ind, men det hastede bestemt ikke.

kl. 06.45 Ankom vi på fødegangen, og min kone viste sig at have åbnet sig to centimeter. Jordmoderen mente at det nok var bedst at blive, for der kunne godt begynde at ske noget inden alt for længe. Og veerne var jo regelmæssige med ca. to min. mellemrum.

kl. 08 Ny jordmoder. Min kone er ca. tre cm åben. Bare rolig, det er normalt at det lige skruer lidt ned, når man ankommer til fødegangen. Det skal nok fortsætte med at udvide sig lige om lidt. Sagde hun...

kl. 11 var min kone tre til fire cm åben og det skal altså op på 10 cm, så vi fik besked på at gå en lang tur. Det er sgu' svært, når man knap kan gå, på grund af maven, til at starte med, og så har veer, og har haft det i syv timer. Nå, men vi gav det en skalle. Ud af hoveddøren og tyve meter til den ene side, ti meter til den anden side, og så ind i varmen igen - i meget langsomt trav. kl. 12.30 var der ikke nogen nævneværdig forskel, stadig knap fire cm.

kl. 13 Nu skal der ske noget. Jordmoderen lægger et ve-stimulerende drop. Ikke fordi der manglede veer, dem var der sgu nok af, med to min. mellemrum! Droppet skal gøre veerne kraftigere. (godt man er mand...)

kl. 16 Ny jordmoder. Min kone er kun seks cm åben, så der bliver skruet helt op for ve-stimuleringen - så meget som jordmoderen må give uden en anæstesi-læge.

kl. 18 Min kone er efterhånden så afkræftet af at have veer med to min. mellemrum i 12 timer, at hun ikke svarer med ord mere, men kun nikker. Det er i det hele taget svært at komme i rigtig kontakt med hende mellem veerne, så der bliver bestilt en epidural blokade.

Hun havde prøvet lattergassen, men efter bare et enkelt sug, fik hun enorm kvalme, og det med akupunktur nålene mente jordmoderen ikke ville hjælpe nævneværdigt.

Ca. 10 min. senere kommer der en anæstesi-læge, og spørger min kone om det er hende "...der ska' ha' den fede Epi?". Det viste sig nu at være en kompetent dame, der klarede fint at lægge epidoralet mellem min kones veer.

Allerede da vi var ved at være færdige med at justere apparater ind, og tape alting fast, så kunne man se på min kone at det virkede. 10 min. efter var hun tilbage til sit gamle jeg. Det vil sige, hun lagde sig ned og sov i en lille halv time, på trods af at veeerne fortsatte med to min. mellemrum. Jeg kunne sidde og følge dem på ve-måleren.

kl. ca. 19 Lige pludselig viste baby-pulsmåleren en puls på 110-120. Det er for lidt. Jordmoderen prøvede at flytte lidt på måleren, der er spændt på maven, og så kunne den ikke finde nogen puls overhovedet. Febrilsk roden med måleren... Nu viste den en puls på 100. Det er alt for lidt for babyen. Så begynde jordmoderen at blive synligt nervøs. Hun tog godt fat om babyen i maven, og skubbede den hårdt fra side til side. Så lykkedes det endelig at finde en puls på 150 - faktisk lå pulsen meget stabilt på 150, så det har sandsynligvis være min kones puls vi har kikket nervøst på.

De 10 min. af mit liv ville jeg gerne have undværet.

Så satte jordmoderen en pulsmåler direkte på babys isse. Den er meget mere nøjagtig, og så bipper den noget mere aggressivt. Sådant en lyd, der på film altid ender med et langt biiiii, når skurken kvæler det sagesløse offer.

Dårligt billede - tænk på noget andet.

Nå, men veeerne kørte med to min. mellemrum, som de hele tiden havde gjort. Min kone var nu 9,5 cm. åben, og jordmoderen kaldte på en gammel garvet SoSu-assistent til at hjælpe med det praktiske.

Min kone begyndte nu så småt at presse med i veeerne, og jordmoderen kunne se at babyen gik ned i fødekanalen, og tilbage igen, et par gange uden at komme videre. Hver gang min kone pressede, så faldt babyens puls til 90, og gik hurtigt op på 170 i mellem veeerne. Min kone fik et par enkelte sug ren ilt mellem veeerne, hvis hun følte sig lidt svimmel.

kl. ca. 20.15 Pludselig så sank babys puls til 60. Jordmoderen bad mig sikre at min kone kun indåndede ren ilt. Så stod jordmoderen og jeg og kikkede intenst på baby-pulstælleren, der langsomt kravlede op til 90, mens jordmoderen instruerede min kone i at trække vejret dybt. Da pulsen først nåede 90, fortsatte den hurtigt op på 180. Men nu kom den næste ve, og babys puls sank straks til 60 igen, så til 50... og så målte den bare ikke noget! Og ingen bip...

Nu var det sjove ligesom ved at gå af det.

Jordmoderen bad SoSu'en om at ringe efter lægen, eller trykke på den røde knap om du vil. Imens fik jeg besked på at smide iltmasken væk, og min kone besked på at presse som bar fanden - jordmoderen var mere velformuleret, men hun råbte højt.

SoSu'en var stadig på telefonen, så jordmoderen bad hende droppe det med at ringe efter en læge, og i stedet gå ud på gangen og råbe efter en læge!

Nu var jeg sgu' ved at blive en kende bleg. Og hvad fanden skal jeg gøre? Der er ikke andet at gøre, end at undgå at stå i vejen.

Og sådan gik det til at vores datter kom som skudt ud af en kanon, overværet af en lig-bleg fader, to stakåndede læger, en febrilsk jordmoder og to SoSu-assisterter :-)